

Sõna

Neil päevil sündis, et keiser Augustus andis käsu kirjutada üles kogu riigi rahvas. See esmakordne üleskirjutus toimus ajal, kui Küreenius oli Süüria maavalitseja. Lk 2, 1-2

Mõte

Luukas alustab oma kirjeldust Jeesuse sünnist just nii. Tol kaugel ajal arvestati aega ühe või teise keisri valitsemisaja järgi. Sellepärast mainib ka Luukas, kohusetundlik kroonikakirjutaja ja arst, siin Augustust ja Küreeniust. Samal põhjusel on kirjutatud Apostlikus usutunnistuses Jeesuse kohta: kannatanud Pontius Pilatuse ajal. Need daatumid märgivad kindlat hetke ajaloo kulgemises. Seda taipasid ka need nimetud karjased, kellele ingel teatas suurt uudist: Vaata, ma kuulutan teile suurt röömu! Päästja on sündinud! Seisti ajaloo pöördepunktis ja just sinna pandi maha märk Jumala armust inimeste keskel, kes elavad ju ajaloos. Algas kristlik aja-arvamine.

Palve

Armas Jumal!

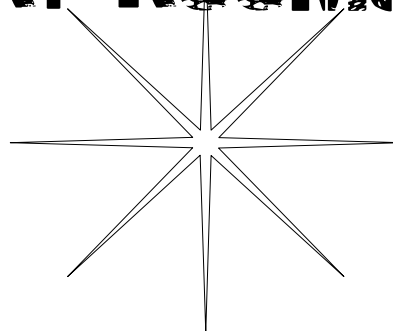
Anna, et me kõik võiksime ka sel ajaloo-aastal röömu ja tänuga pühitseda Päästja sündimise püha! Amen

„VAATA,

MA KUULUTAN

TEILE

SUURT RÖÖMU!“

- 20. detsember kl 19. Taizé-palvus leerimajas
- 22. detsember kl 11. IV adventiaja pühapäev. Ristimine ja leeripüha
- 24. detsember kl 18. Jõuluõhtu
- 25. detsember kl 11. Esimene jõulupüha
- 27. detsember kl 19. Taizé-palvus leerimajas
- 29. detsember kl 11. Jõuluaja I pühapäev
- 31. detsember kl 18. Vana-aasta Taizé-palvus leerimajas

Jõulumõtiskus

Miks Sina, puusepp Joosep?

Püha perekond - neitsi Maarja, jõululaps ja lihtne puusepp Joosep. Just nii kujutavad paljud postkaardid, maalid ja flaietid kõigile tuttavat jõululugu ajast-aega. Aga olen sageli mõelnud, et kuigi jõuluevangeelium jutustab Jeesuse sünniloost ja on loodud tuhandeid jõululaule, mis räägivad Jeesuslapse kirkusest, siis Joosepi roll kogu selles rõõmusõnumis jääb kuidagi tahaplaanile.

Ometi oli just Joosep see, kes viis Maarja ja ta sündimata lapse Petlemma, toetas ja kinnitas lapseootel kihlatut sel keerulisel teekonnal. Veel enam – Joosep on see, kes usub sõnumit inglilt ja tegutseb selle järgi. Ta ei karda oma lapseootel kihlatut enese juurde jätta.

Kummaline, kas kõik siirad ja lihtsad teguviisid viivad alati selleni, et sündida saaks midagi hoopis suuremat ja sügavamamat? Õeldakse ju, et lihtsuses peitub oma võlu ja tagasihoidlikkus kaunistagu inimest.

Miks siis Sina, lihtne puusepp Joosep olid see, kelle lihtsad teod viisid selleni, et inimkond sai näha suurimat kinki Jumalalt – Õnnistegijat? Küllap Su isikuomadused olid sellised, mis aitasid mõista, et Jumala arm on kõikjal. Ja et sinu siiral usul, püha Joosep, kõigi lihtsate töömeeste kaitsepühak, oli maailmas suur ülesanne.

VIHMAVARBLANE

XXVII osa

Ootamatud olukorrad panid Saare Taali alati Helmut Varblasele mõtlema. Ja nüüd pärast seda Lembitu antud suudlust oli just säärane olukord. Saare Taali ei teadnud, mida tunda. Mõtetest äratas teda ärev koputus välisuksele. Saare Taali võpatas ja läks ohates avama.

„Tervist, proua! Olen Loopre Hannes. Ega te oska mulle ütelda, kus noorhärja Eduard võiks hetkel viibida?” küsis Loopre nii viisakalt kui oskas.

„Võehh? Või kohe noorhärja? Mis noorhärja ta sulle on? Eks ma arvanud kohe, et ega see pidev joomine teil hästi lõppeda saa. Noh, näed nüüd. Bläku Eduard viidi kiirabiga haiglasse. No kas on mõistust inimestel peas? Ei või kord sellele pummeldamisele lõpp juba tulla.”

„Kuidas siis nii, et kohe haiglasse viidi?” küsis Loopre Hannes.

„Haiglasse just. Säääl tal hea neid hullumaja memuaarisid kirjutada.” Loopre Hannes seedis natuke Taali sõnu. Tammus siis jalalt jalale ja küsis nagu muuseas:

„Kas ma võin veidikeseks sisse astuda? Ma pean kellegagi rääkida saama. See on tähtis.”

Saare Taali mõõtis Hannest pika pilguga, kuid avas siis ukse, mis viis jõuluehtes kööki. Hannes astus sisse.

„Vaadake, Saare proua, asjalugu on nüüd selline, et mul on kõige tehtu pärast kohutavalt kahju. Teisest küljest jälle, aga miks see Bläku Eduard on siis säärane.....lammas?”

„Kohvi?”

„Jah võtaks küll tassitäie.”

Taali kallas kohvi suurde kruusi ja osutas nurgas seisvale taburetile. Hannes istus ja tundis korraga oma käte üleliigsust:

„Kas mõistate, Taali proua? Kas teie tõesti arvate, et mulle Eduardi säärane käitumine meeltnõõda oli? Ei olnud, sugugi ei olnud. Teinekord teeb teine kohe hinge täis.”

„Aga lõojaks ei olnud ju sina, vaid hoopis see Tõstamäe poiss või kuidas?”

„Oli, kes oli, aga Eduard on ise ka selline äkilise loomuga ja viina ei kannata tema enam mitte üks raas.”

Saare Taali toetas seljaga vastu uksepiita ja ohkas:

„Oh, ma ei saa aru, mis teil meestel viga on? Kes on nõrk, see on joodik, kes tugev, see jälle hädaldaja. Kui kõigi teie joodikute maailma mõistmised ühte etendusse kokku panna, saaks vist korraliku tragöödia kokku. Töötasin kunagi Põltsamaa rahvamaja näiteringi juhendajana. Kas sa Oskar Lutsu „Tagahoovis” oled lugenud? Kui oled, siis küllap mõikad isegi, mida ma ütelda tahan. Viin - see on kõige kurja juur neile, kes seda tarbida ei oska.”

Loopre Hannes põrnitses kohvitassi, justkui annaks see talle eluks vastuseid. Ta jätkas:

„Mõistan, proua Taali. Arvate, et ma ei ole mõelnud joomise mahajätmisele? Olen. Aga õelge nüüd teie mulle, mis on meie säärane elu väärt? Kas pole ma tööd raband nii, et veri küünite alt väljas? Jah, just nende kahe pahkliku käega olen ma mõrti seganud. Ma ei jaksa enam niimoodi.”

„Aga Hannes, sa ju võiksid endale mõne huvitegevuse või hobi lisaks leida?”

Loopre pidi endale ääre pealt kohvi hingekurku tõmbama. Mis oleks see hobi, millega tema veel 41-aastaselt võiks tegelema hakata.

Saare Taali aga aimas juba, et Loopre oma hinges süüpiinades kees. Aga mida sai tema teha? Ainult kuulata.

„Nüüd kus mu joomakaaslane Bläku Eedi haiglas on, on mul nii sant tunne, et ei oska õieti ollagi. Kõik ajab närvi ja samas kui ma nüüd tagantjärele mõtlen ega see Eedi löömine Tõnu poolt ilus tegu olnud. Aga Tõstamäe Tõnu on lihtsalt üks hale vennike. Tean siis mina, kuidas ta seal lastekodus kasvas või oli, aga terveks eluks jätab see ju ikkagi oma jälje. Suurem osa Eskus ja Kuningamäel peab teda lihtsalt üheks joodikuks teiste hulgas, kuid pole elu tedagi kuidagi hellitanud. Tean seda, sest käisime ju ühes ametikoolis.”

Kõik kuuldu oli Saare Taalile üllatuseks. Ta ütles:

„Vaata, Hannes, kui mu kadunud abikaasa, Merle isa veel elas, siis küsis ta minult tihti, et mis selle Tõstamäe Tõnuga õieti on? Tookord ei osanud ma talle midagi mõistliku vastata, aga nüüd ma mõistan paljutki.”

Nad vaikusid mõnda aega. Loopre Hannes vaatas Saare Taalit. Naine, kes tavaliselt nii jutuks oli, paistis täna justkui eemalviibiv ja ta ohkas. Sõnad sõnadeks, mõtet mõtteteks, kuid Saare Taali oli nende kuude jooksul palju muutunud.

„Aitüma, kohvi eest, Saare proua,” tänas Loopre, tõusis siis taburetilt ja kiirustas väljule kaudu välja.

Järgneb.

